

TIMARU-KAST Sándor (Ingelheim):

A magyar nép rejtélyes eredete és őshazája

Mottó:

*Köd előtttem, köd mögöttem
Isten tudja, honnan jöttem [...]
Szeretöm a titok, ő sem tudja ki vagyok.
(Szabó Lőrinc)*

Volt egyszer, hol nem volt... - kezdődik minden régi magyar népmese. Árkon-bokron túl, Hetedhét országon túl, az Üveghegyen is túl, a Kerekerdőn túl, az Óperenciás tengeren innen, volt egy nagy király, aki a Világközepén egy gyönyörű országban uralkodott. Hargita volt a Nagykirály neve, és ő volt az első azon a földön. Volt neki három fia, a legnagyobbikat Zabnak, a középsőt Árpának, a legkisebbiket pedig Kölesnek hívták²³⁹...

A mese szövege egy nagyon régi világba röpíti a szemlélőt. Egy nagyon régi világ tárul elénk a mese által, amely a magyarságot, a hivatalos meddő történelemírással szemben, amely újat képtelen felmutatni, egy teljesen más fénybe helyezi. Sőt, már a történelmi köd fátylával borított mondák világba vezeti a lelkes kutatót. Abba a világba, amiről a székely népmesék szólnak, abba a világba, amikor még tündérek és óriások együtt éltek az emberekkel a földön.

A magyar történelem szerves részét alkotják népmeséink, mondáink és krónikáink is. A hazugok és habzó szájú fecsegőkre, akik a „*hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden hullámhosszon*” jelszó szerint élnek, agygörcsös felbőffenéseire odafigyelni nem kell. Sőt, még a kudarcától sem kell visszariadni, mert: *Minden tévelygés mélyén valami rejtett igazság lappang.* (Thierry Amadé)²⁴⁰. Egyébként is, *ami a ma igazsága, az a holnap tévedése* (Konrad Lorenz).

Amúgy sincs örökigazság: *A tudós szellem nem annyira a helyes válaszokat keresi, mint inkább a helyes kérdéseket teszi fel* – véli a francia C. Levi-Strauss. (Ellis²⁴¹)

A történelemírás az a hazugsággyűjtemény, mellyel többnyire mindenki egyetért – vélte találóan Napóleon Bonaparte.²⁴²

A magyar nép eredetéről nagyon sok vélemény kering az írott és a virtuális médiában a Világhálón. A hivatalos irányzat uráli őshazáról konfabulál. A magyarok a lehetetlennel dacolva néppé ötvöződtek, egy olyan vidéken, ahol nem léteztek az ehhez szükséges természeti adottságok, ahol alig lehetett megélni, nem, hogy egy közös nyelvű népet alkotni.

A hivatalos (akadémiai) történelemírás a nyelvészet irányítása alatt áll. Ez egy hatalmas apparátust foglalkoztat, ami hatalmas pénzekből gazdálkodik, a mindenkori hatalom által, az adófizetők pénzével táplált hatalmas blöff-gyár. Miért állítom mindezt?

Első lépésben máris leszögezhetjük, hogy: „*A világnak bármely sarkán eredtek és bárhonnan jöttek is a hunok, vagyis a magyarok, dicsőségük híre-neve széles e világon elterjedt, hála viselt dolgaik nagyszerűségének, s e hír mindenfelé hirdeti, (...) hogy dérékségük fényeskedik, erkölcsaik ékes tisztességben virulnak, és hogy katonai kiválóságban és fegyveres vitézségben a többi nemzeteket messze-messze felülmúlják.*” – írja Túróczi János, 15. századi krónikájában.

Éveken keresztül, legalább az 1848-1849-es forradalom és szabadságharc leverése és vérbe fojtása óta, de hatványozottan a kommunista éra iskolarendszerén keresztül, öntötték ránk a hazugságok és rágalmak halmazát, durva csúsztatásokkal kimosták agyunkat, és magyarelles szennnyel mérgezték lelkünket. Még egy ilyen ország a világon nincs, ahol aljas propaganda folyhat a mindenkori hatalom hathatós segítségével,

²³⁹ Erdélyi népmese: Zab, Árpa és Köles (Kálmány Lajos mesegyűjteménye).

²⁴⁰ Csihák György: A hattyú, Zürich/Budapest, 2019.

²⁴¹ Timaru-Kast Sándor: Kelta magyarok, Magyar kelták, Budapest, 1999: Ellis, P.B.: Die Druiden, 9. old.

²⁴² Timaru-Kast Sándor: A Fehérlő fiai, Budapest, 2008.

az adófizetők pénzéből, maga az adófizetők, vagyis az ország saját népe, és ennek nemzettudata ellen, jogos nemzeti büszkesége, és az ebből táplálkozó életkedve lerombolása céljából. – Miért? Cui prodest? Kinek használ? A magyarok és Magyarország igazát és javát biztos, hogy nem támogatja. Akkor meg kinek az érdekét szolgálja, hogy a magyar adópénzéből mocskolják a magyar ősöket, a magyar nyelvet? Kinek a javát szolgálja, hogy a magyar nép maga megássa saját sírját? Vagy tényleg igaz-e, hogy: *Ugros eliminandos esse...* – a magyarok kiirtandók?

A ránk zúdított hazugságok tömkelegét még felsorolni is képtelenség, napokig eltartana csak őket számba venni. Csak egy párat említenék meg, a gazdag választékból. Ilyeneket, mind:

- A Honfoglalás ötletszerűnek vagy a besenyők előli menekülésnek való beállítására.
- A Honfoglalás egyedüliségének hamissága, holott krónikáink Árpád honalapításával kapcsolatban a második bejöveteletről beszélnek, az első a hunoké volt.
- A Honfoglalás dátuma és útvonalának meghamisítása. Ezt már „Anonymus” megtette. A talán sosemvolt Névtelen az egyedüli, aki 895-re helyezi a Honfoglalást, és ezt északon Vereckénél vezeti le. Miért? Mert ez volt akkor a politikailag korrekt, ezt kívánta meg a mindenkori főszó (mainstream). Akkortájt lehetett a millenniumot, az ezeréves Magyarországot megünnepelni. De mivel az ünnepségre való készülődések nem értek időben véget, a „Honfoglalást” időpontját áthelyezték 896-ra.
- A magyarok Vereckénél jöttek be a Kárpát-medencébe. Miért? Mert csak így tudta a sosemvolt Anonymus, a Bécsben meghamisított krónikában, megmagyarázni a hun örökséget (Ungvár). És, Árpád bevonulhatott a „hunok várába”. Így Pilit (Sicambriát) is ki lehetett iktatni a magyar tudatból. De, miért hívják az átkelő (fő)helyet Vereckének? Vagy csak az történt, hogy a krónika szerzője (meghamisítója) visszanyúlt a latinhoz vagy egyszerűen olaszhoz: olasz **varco út, rés, átjárás, átkelés; hegyssoros**. Hoppá!...
- A honfoglaló vezérek ad-hoc döntése a Kárpát-medencébe való maradás mellett.
- A Kárpát-medence örökös „üressége” (deserta). Holott a Kárpát-medence Európa legjobban védhető és leggazdagabb egysége, mégis minden nép jött, látott s elment, elmenekült, kihalt, kipusztult. Egy kivétel volt, csak a szlávok lakták tele, mígnem a rablómagyarok egy fehérlőért elcselték tőlük. Azok a kitalált szlávok?...
- Az ún. Morva szláv fejedelem (Svatopluk) – akit valójában Zwentibaldnak hívtak –, és várának neve Preslavaburc. Ha ez az elnevezés nem csalás, nem későbbi (18. századi) betoldás, egy Bécsben „véletlenül” *just-in-time* előkerült középkori „magyar” krónikában, akkor ez a helységnév inkább a mai Breslau-/ Wrocław-val azonosítható. Amúgy a szlovákokat Mária Terézia és félkegyelmű fia Sziléziából telepítette át. Innen eredt a magyar „tót” elnevezésük, mivel ők Tót-/Teut-(Deutsch)földről jöttek.
- A pozsonyi csata elhallgatása, az iskolai történelemkönyvekből való kihagyása, csak a vereségek hangsúlyozása, a hazugság sorozatának egyik égbekiáltó szégyenfoltja.
- A szkíta-hun ősök elhazudása, és utóbbiak megvetése. Így a szkíta örökséget átengedték a németeknek (indogermánoknak) és az oroszoknak (szlávoknak).
- A székelyek származásának elferdítése, szkíta-hun rokonságuk (eredetük?), Kárpát-medencei, erdélyi ősiségük tagadása. Ezzel szemben az igazság az, hogy a székelység itt Erdélyben született meg. Emiatt van az, hogy a székelyek szent hegye a Hargita, meg hogy itt van a Világközepe, mert minden ősi nép számára a Világ közepe ott van, ahol ő maga tudja, illetve ahol a saját ősmondái szerint „megszületett”.
- Hérodotosz, a Történelem Atyja írásának elhallgatása. Holott, Hérodotosz már az i.e. 5. században leírta a szkíták eredetének történetét, ahogy Thargitaosz, a vidék első uraként országot alapít, feltehetően (neve tanúsága alapján) a mai Erdélyben.
- A honfoglaló magyarok kereszténységének az elhallgatása, holott már a hunok is Jézus-hitűek voltak. A zalai Sztridóvár helyén volt római Stridonban született Hieronymus (Szent Jeromos) egyházatyja, 408-ban beszámolójában arról ír, hogy „*a heftaliták (fehér hunok) saját nyelvükön olvasák a szent írásokat*”. Ide tartoznak még Orosius egyházatyjának 418-ban leírt szavai, miszerint: “a hunok Jézus-hitűek”²⁴³.

²⁴³ Zachar József: Egy az isten, egy a nemzet című könyvének nyomán.

- A catalauni csata körüli ködösítés. A valóság tulajdonképpen az, hogy Attila/Atilla megnyerte a csatát, de békét kötött a rómaiakkal, hogy a szörnyű mézszárlást megállítsa. Innen Tolosába ment, a nyugati-gótok fővárosába, udvart tartani.
- Attila emlékét a „nyugati-gótok” nagy becsben tartották, az egyház rémisztő lejárató meséi ellenére. A 850-ben Tarazonában, Aragon királyságban született, a későbbi Zamóra egyházmegye püspökét egyenesen Szent Attilának (San Atilano) hívták. Az aragóniai Szent Attila püspök koponyaeleklyjét Toledóban őrzik²⁴⁴.
- Attila / Atilla / Atila nevének félremagyarázása: Nagyfejedelmünk nevét a hivatalos sztártörténészek a gótból származtatják (gót Atta = magyar Atya). Ugyanazzal a fáradsággal lehetne baszk (aita) eredetű is! A valósághoz ellenben hozzátartozik, hogy a hunok feltehetően az ótörökhöz közeli nyelvet beszéltek, ami meg a szkítához áll közel (és még az óíránihoz is!). Így neve „*Atlla*” is lehetett – ami azt jelenti, hogy: a támadó, a rohamozó, a csatár... (> lásd még: török *at ló, atla lovagol, lovon ül*).
- Attilát és a hun vad hordákat megveti a világ. Nem igaz. Csak a római kereszties²⁴⁵ egyház propagandistái és médiája mázolták Attila képét feketére, maga Nagyfejedelmünket is a sátán cinkosának téve. Ellentmondanak saját maguknak is, mikor a judeo-kereszties bosszúálló Isten haragjának megtestesítőjeként jelenítik meg (> *Flagellun Dei* – Isten ostora). Ez a negatív, romboló, ártó propaganda, ami a mai „Európa” politikáját, és ennek rendkívül szabad s demokratikus aktivistáit is eszünkbe juthatja, csak a déli, a neolatin tájakon, és éjszakon a (már akkor is agymosásra hajlamos) észak-germán világban foganhatott (> Edda eposz). Európa közepe felé, a „nemetek” körében, a nép ajkán megszületett regék, krónikák, hősmondák (> Nibelungenlied), egy kimondottan pozitív, szeretetre méltó, és egy szeretett Nagyfejedelem/Nagykirály képét tárják elénk. Ők, akik valójában jól ismerték, tisztelték és dicsőítették Attilát, úgy nevét és mind tetteit. Ezért van errefelé Hunhát nevű hegy („Hunsrück” ahol, ahogyan ma is mondják: „véget ér a *der-die-das*”), Hunnenring (Hunyűrű) nevű őskori erődített településmaradványok, és hun nevű települések (Hünningen, Hünsfeld, Huningue). Egy helyi monda szerint, a mainzi dóm alapítását is Attila cselekedetének vallja. Sok helyi, fríz kiskirály (*kongu*) Attila nevét vette fel (Athelfried, Aethelred, Aethelberht), még országát is hunnak nevezte (Hunaland = Hun Coountru), *mert akkoriban büszkeség volt hunnak lenni* (német Wikipédia²⁴⁶). Ma is vígan él Attila és hunjainak emléke. Megszámlálhatatlan „hun hagyományörző” csoport őrzi hun elődök emlékét, sok „hun” népi felvonulással találkozhatunk ezem a vidéken. Attila sírját is sok német régész a Rajnában képzel, a Holt-Rajna alá temetve gondolják, Worms (kelta „Bormező”) és Mainz (kelta Mogon városa), talán valahol Alzey környéken.
- A Szent Korona témakörének elhallgatása, ennek elferdítése, fontosságának lekicsinyítése. Pedig már Eono Silvio Piccolimini, a későbbi II. Pius pápa, 1445-ben éppen a Szent Koronára való tekintettel nevezte az Apostoli Magyar Királyságot „archiregnumnak”. A kappadókiai születésű Szent Gergely (Grégoriosz Nazianzénosz) szaszinai püspök tanítása szerint a megváltás Isten kegyelmének a műve, de az ember feladata, hogy tisztulás (katarzis) révén alkalmassá tegye magát a megváltásra. A megváltás feladata a földi királyság, azaz az archiregnum – az égi királyság képmása – révén valósul meg. Ennek a szimbóluma, a jelképe a Szent Korona.²⁴⁷
- Az „archirugnum” angol neve: „High Kingdom of Hungary” – avagy “The Lands of the Crown of Saint Stephen” – Szent István Koronájának országai²⁴⁸. Szent László királyunkat „Rex Astronomus” azaz Égi Királynak nevezik.

Ezt a hazugságáradatot vígan lehetne még folytatni...

²⁴⁴ A Hispániában megtelepedett vizigótok nagy tiszteletben tartották a hun uralkodó emlékét. (Wikipédia).

²⁴⁵ A hivatalos megnevezés: keresztény/keresztényen (vajon melyik hamisság-e a magyarabb?). Szerintem inkább „kereszties” melléknévvel kell jelölni, mint a „kereszties” lovagok nevében. Agyrém, hogy az egyház hivatalos jele a „kereszt” – vagyis Jézus kínhalálának az eszköze, és ez vált hitüknek és vállalkozásuknak jelképévé is.

²⁴⁶ Világháló: de.wikipedia.org/wiki/Hunaland

²⁴⁷ Zachar József: Egy az isten, egy a nemzet című könyvének nyomán (71-72. old.).

²⁴⁸ Világháló: en.wikipedia.org/wiki/Archiregnum. Ducange. enc.sorbonne.fr/Archiregnum : Du Cange et al., Glossarium mediae et infirmae latinitatis. Niort : L. Favre, 1883-1887.

Záhonyi András írásához csatlakozva, és vele egyetértve mondhatom és is, hogy:
Végre eljutottunk a vizsgált rendszerek és módszerek őszinte megbeszéléséhez.
Sz. Pistának sok igazsága van – elsősorban a maga rendszerén, vizsgált időszakán belül.
Neknek (Cser-Darai) is sok igazságotok van – főleg a magatok rendszerén, vizsgált időszakán belül.
Szaniszlónak sok igazsága van – a maga rendszerén, vizsgált időszakán belül.
Mandicsnak (s vele együtt nekem is) sok igazságunk lehet – a magunk rendszerén, vizsgált időszakainkon belül.
A genetikusoknak sok igazságuk van – a maguk rendszerén, vizsgált időszakain belül (akkor is, ha külön-külön eltérnek a következtetések, értelmezéseik). Stb.

A magyarok rejtélyes eredete

A magyar nép eredetéről nagyon sok vélemény kering az írott és a virtuális médiában, még a Világhálón is. A hivatalos irányzat uráli őshazáról konfabulál. A magyarok a lehetetlennel dacolva néppé ötvöződtek, egy olyan vidéken, ahol nem léteztek az ehhez szükséges természeti adottságok, ahol alig lehetett megélni, nem, hogy egy közös nyelvű népet alkotni. A hivatalos (akadémiai) történelemírás a nyelvészet irányítása alatt áll. Ez egy hatalmas apparátust foglalkoztató, ami hatalmas pénzekből gazdálkodik, a mindenkori hatalom által, az adófizetők pénzével táplált hatalmas blöff-gyár.

A magyarság eredetét, néppé alakulását és a magyar nyelv kialakulását kutatva, nem tekinthetünk el attól, hogy akár hogy csűrjük-csavarjuk, az őshaza a Kárpát-medence. Sok bizonyítékot gyűjtöttek már össze a kutatók, úgy örökléstani, mint nyelvi emlék erről tanúskodik. Ezt már az előttem felszólalók, írók, főleg Cser-Darai szerzőpáros, már bőven felsorolták, igazolták. Ehhez én külön azt hozzátenném, hogy még két régiót figyelembe kell venni az etnogenezis kutatásában. Ezek Anatólia, Van-tó vidéke és az ezzel kapcsolatos szkíta-szarmata vidéke. Mindkét vidékről feltehető egy Kárpát-medencei és környékéről való kivándorlás, és majd innen való visszavándorlás. Ennek, utóbbinak a bizonyítéka a kaukák bevándorlása a Kárpát-medencébe.

Kaukák és Kaukaland

Erdély legrégebbi ismert neve: ***Kaukaland***. Ez a helynév, valószínűleg a gótoktól ered. *Ammianus Marcellinus* (Kr.u. 330-391) szerint a magassága miatt megközelíthetetlen erdős hegységnek a neve, Erdély keleti részén, hol szarmaták laktak (ma a székelyek). *Zeuss* szerint (*Die Deutschen*) Kaukaland neve a (feltételezett) ógermán Hauhaland-ból származik, ami „Magasföld”-et jelentene. *Rössler* szerint (*Römische Studien*), egy geta-dák törzs, a *kaukoenes* nevéhez köthető, és tőlük származna a *Kockel* (*Küküllő*) neve is – ami még abszurdabb az előbbi tételnél. Egy római feliratos kövön (*Goos*: Archiv für Siebenbürgische Landeskunde, XII., I., 123) a Kárpátok keleti részét Kaukázusnak nevezik és előfordul a Kaukázus nevezet, a Kárpátok helyett, Nestor krónikájában is. Hunfalvy (*Ethn.* 107) szerint a *kauka* szó valószínűleg a régi dákoktól származik, melyet a gótok tulajdonnévnek fogtak el s hozzátették a land szót, mint appositum; nincs tehát köze a Kockelhez, mely a magyar Küküllőnek (Kükül-jó) utánzása. (Pallas Nagylexikon nyomán)²⁴⁹

A kaukónok valójában egy ókori nép, amelyet Homerosz az Illiászban a trójaiak szövetségeseiként említ. Strabon szerint Paphlagóniában és Bithüniában (vagyis Anatólia északi, illetve észak-nyugati részén, a Fekete tenger partján), Trója szomszédságában laktak. Hérodotosz közlése szerint a kaukónok régebben Görögország (Peloponnészosz²⁵⁰) területén éltek, de később innen eltűntek. (Wikipédia)

A vidékhez kötődik a mükénéi műveltség létrejötte és virágzása, ami ugyancsak az előgörög világhoz köthető. Mükéné várost is még a dórok inváziója előtti időkben alapították. A dórok pusztításai vetettek véget a város virágzásának, és a műveltség eltűnésének. Érdekes, hogy mükénéi „aranyat” éppen a Kárpát-medencében és az ír szigeten találtak a régészek.

²⁴⁹ Világháló: kislexikon.hu/kaukaland.html

²⁵⁰ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Peloponnészosz: neve a görög mitológiából származik, egy Pelopsz nevű (görög/dórok előtti) hős történetéből, aki a monda szerint meghódította a területet. A Peloponnészosz név azt jelenti, hogy Pelopsz szigete.

Mint ismeretes, az ún. Folyamköz ("Etelköz" / Mezopotámia) a bronzkultúra őshazája. Itt alakulnak ki az első bronzkultúrák (Kr.e. 2500-tól) és innen terjedt minden irányba, északfelé a Kaukázus és Anatólia vidékére, majd a "görög" világ felé is, létrehozva a krétai, majd mükénéi bronzkultúrákat. Kr.e. 2. évezredben Krétát felváltja Mükéné, és innen sugárzik a tudás Európa felé. Az első állomás éppen a Kárpát-medence ("Ungarn" – a német szerzőknél). Magyarország nagyon hamar Mükéné hatása alá kerül, s valamivel később ezt követi a 'germán' (akkor még KELTA) vidék, a kelták Nyugat-Európába való vándorlási útvonalnak megfelelően. Írországi leletek szoros mükénéi kapcsolatokra utalnak. (Kinder, Hilgemann)²⁵¹

Régészeti nyomon követhető, nem annyira egy tudomány-transzfer Mükénéből a Kárpát-medence felé, hanem inkább egy népesség elvándorlása figyelhető meg a „görög”-világból és ennek áttelepülése a Kárpát-medencébe.

Homérosz szerint (Iliász) a kaukák / kaukónok (ógörögül *kaukōnes*) a Trójai háborúban a trójaiak szövetségesei voltak. Homérosz a kaukónokat Kis-Ázsiában helyezi, és a vidék őshonos népének mondja.

A történészek véleménye szerint, éppen Anatóliát látták először, itt voltak őshonosak, és innen vándoroltak át később Görögországba, és Arkádiában a triphyliai Pylosz és Elisz környékén, a Peloponnészoszon telepedtek le. A kaukónok nevéből származtatják a Kaukázus hegység nevét is. Hettita agyaglemezek megemlítik a *kaz-kaz* népességet, amely a Fekete-tenger déli partján lakott, ott, ahol Homérosz is az Iliászban helyezi a kaukónokat.

Homérosz többször is ír a kaukónokról. Az Iliász X. könyvében Dolon, trójai hírnök, felsorolja Trója szövetségeseit, és közöttük említi a kaukónokat: „*Továbbá a tengerfele laknak a károk (kariaiak)*²⁵², és az ijfeszítő paionok, és a lelegek, meg a nemes pelaszgok”. A kaukónok a XX. könyvben a háborúra készülődtek, a trójaiak megsegítésére az achájok inváziója ellen. Strabón feljegyzése szerint, a kaukónoknak meghatározó szerepük volt az „Anyaiszten” (a hettita Istanu, frigeknél Kynele) tiszteletének, imádatának és dicsőítésének, meg az eleusziszi misztériumjátékok kialakításában és elterjesztésében. Ők őrizték a „Déméter-Hadész” ereklyét a Minthe-hegyen. Minthe névben az *-nth* rag arról árulkodik, hogy a szó a görögök előtti nyelvekből származik, akárcsak az acanthus (medvekörom), labyrinth (labirintus = útvesztő) szavakban, vagy Corinth(-os) város nevében. Minthe a naiaszok (a kutakat, forrásokat és patakokat őrző vízi nimfák) egyike volt. Őt elcsábította Hadész, a holtak világának ura. Perszeponé, a termékenység és a termés istennője, Zeus és Déméter leánya, hogy megmentse a sellőt, az „elrabolt” Minthét, mentává változtatja. Itt a Menta-hegyen mentavirág nőtt, és ezt használták a *kukeiōn* (kykeōn) szentital előállításához az eleusziszi misztériumjátékok alkalmával. A kykeōnt előállításához vizet és erjesztett árpát, feltehetően pszichoaktív (kábitószer) hatással, ízesítőül, meg mentát használtak.

Hérodotosz feljegyzése szerint, a kaukónok terjesztették el Hermész és a kabeiroi kultuszt is, ami az égei tengeri szigeteken kapcsolódik a Héphaisztosz, a tűz istene és az istenek kovácsmesterének mondásával, Boiotia/Boeotiában pedig Dionüszosz kultuszához kapcsolódó ünnepek, mulatozások, misztériumjátékokkal. A „görög” bevándorlásuk után mindent átvettek, bekebeleztek és civilizációjuk részévé tettek az addig ott élő, őshonos „előgörög” – azaz nem-görög népek műveltségét, szokásait, mondáit.

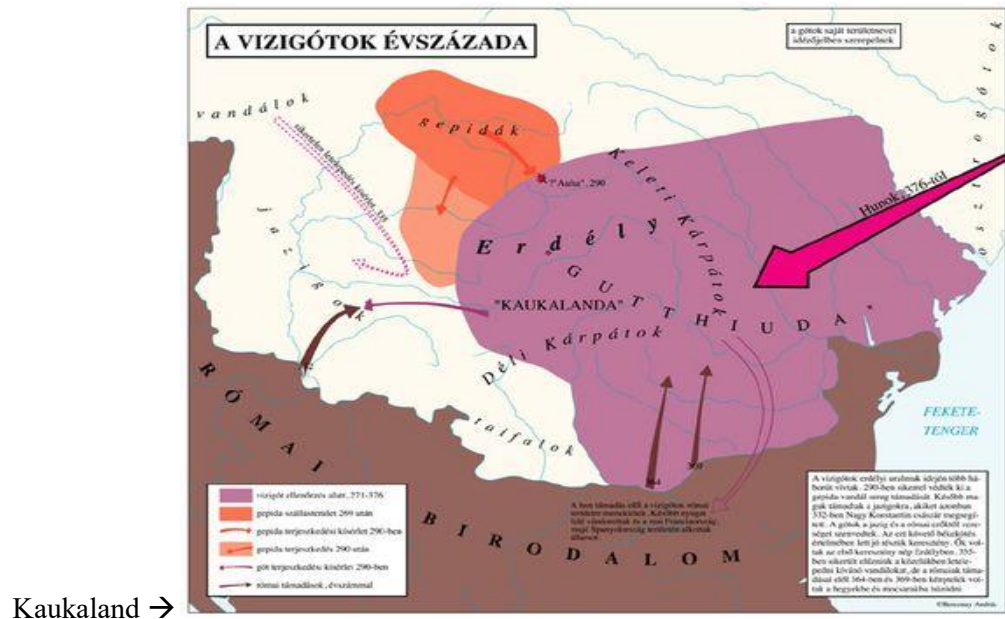
A kaukónok a trójaiak segítségére siettek az idegen invázióval szemben (akhájok, tengeri népek, Kr.e. 12-11. század). A háború és a hatalmas összeomlás után, melyben a Hettita Birodalom is elpusztul, elhagyták Anatóliát, és a balkáni rokon kikonokkal (kikoniaiak)²⁵³ együtt északfelé menekültek, és bevonultak a Kárpát-medencébe. Ide megérkezve, a Hargita lábainál (a Világközepe felé!) telepedtek le, amúgy az ősi erődíj kultúra, illetve, keletfelé való terjeszkedéssel, az erődíj-kukutyini műveltség területén. Román régészek a kaukónok településeinek nyomait fedezték föl a moldvai Tatros völgyében. Igaz, hogy ők a kaukónokat egy dák törzsnek vélik (de ezt már megszoktuk).

²⁵¹ Kinder, H.; Hilgemann, W. 'Atlas zur Weltgeschichte', 1987, 19. old.

²⁵² A károk, nevüket a legendás királyukról, Kárról kapták (Hérodotosz, I. 171), és Kária nevű országban éltek. Homérosz a károkat *barbarophonoi*-nak, szó szerint: „érthetetlenül beszélő”-/ azaz nem görögül beszélőknek nevezi. A károk népe még a Bibliában is szerepel: kári néven, a Károli-féle fordításban: keréteusok. A későbbi jón Miletosz egy kár alapítású város volt.

²⁵³ A kikonos (kikoniai) nevű thrákiai törzset (népet) az Odüsszeiából, Odüsszeusz (Iliász) negyven napig tartó hazautazásának történetéből is ismerjük.

A kaukónok nevéből származott az „óhazai” Kaukázus hegy neve. Az új, Kárpát-medencei hazában, a letelepedésük helyén emelkedő hegyláncot, a Keleti Kárpátokat²⁵⁴ ugyancsak Kaukázusnak nevezték. Ők adták, pontosabban nevükből alakították Erdély legrégebbi ismert nevét is: „Kaukaland”.

Minden Trójánál kezdődött: a trójai háború (vagy háborúk), a hatalmas, a Világok háborúja, a történelem mérföldköve volt. Trója várának falai ledőlésével, meg a lakosság és a vidék népességének elvándorlásával, a történelem új fejezete kezdődött meg.

Kenneth J. Dillon, a Georgetown University történésze szerint a *trójaiak eredetileg sztyeppei nép voltak, a magyarok rokonai*. A phaisztoszi korongot trójainak vallja, amely ugor (értsd: magyar) nyelvtannal íródott. Ebből kifolyólag maga a trójai nyelv is az urál-altáji nyelvcsaládba tartható. Sokat mond, hogy az etruszk nyelven íródott maglianoi korong az egyedüli, amely a phaisztoszi koronggal hasonlóságot, rokonságot mutat²⁵⁵.

Miután megtámadták és elpusztították a [hettita](#) birodalmat, a „tengeri népek” birtokukba vették a [Dardanellákat](#). A trójai háború alatt a görögök tengeri blokáddal akadályozták meg, hogy az európai oldalon és Lemnosz szigetén élő trójaiak és más szkíta rokonnépek, Trója segítségére siessenek. Mikor Trója elesett az európai oldalon élők északra menekültek; később őket etruszkok, kelták és turkok (szkíták) néven ismertünk meg.

A város felett emelkedett az Ida hegy, ahol az Anyaisten, közismert nevein: a hettita Istanu, a lüdiai Kybele, a Zeusz által adományozott Palladión-Athéné, aki a rómaiaknál Rhea, a második „Földanya” lett, csodatevő szobra és szentélye állott. Az Anyaisten bálványa őrizte a város és lakosainak nyugalomát és szabadságát. Ezt kellett lerombolják a görögök, ahhoz hogy legyőzhessék a trójaiakat, illetve elfoglalhassák a várost.

A kis-ázsiai Ida hegy a helyszíne számos ókori mítosznak. Innen vitte Zeusz Ganümedészt az Olümposzra, itt csábította el Aphrodité Ankhiszészt, itt adott életet Aphrodité Aineiasznak, itt élt Párisz pástorfiúként, itt laktak a nimfák, innen nézték a trójai háborút a görög istenek. Továbbá ide menekültek első ízben az égő Trója lakosai, hogy mielőtt még elhagyják városukat, búcsút vehessenek „Istanutól”, az Anyaistentől.

A Trójából való tengeri menekülést Publius Vergilius Maro (Kr.e. 70 – Kr.u. 19), etruszk származású krónikás írta meg Aeneis utazásában. Ezzel Augustus császár kérésének eleget téve megírta Róma alapításának (ma is ismert) „hivatalos történetét”.

²⁵⁴ Az Archiv für Siebenb. Landeskunde meg a Nestor krónikája is, Kaukázusnak nevezi a Keleti Kárpátokat.

²⁵⁵ Világháló: scientipress.com/Scientia Press: Kenneth J. Dillon: The Phaistos Disk Seems To Be Trojan.

A tengeri út mellett, a trójai menekültek egy része a szárazföldön indult el Európa felé. Több középkori krónika is megemlékezik róluk. Őket a krónikáírók, és nyomukban a régi történelemírók, a keltákkal, illetve a frankokkal kapcsolták össze.

Említésre kerül ugyanakkor, hogy Makedónia területén a menekülők nagy tömege kettéválik, az egyik csoport a Balkánon, a déli balkáni úton, az Adria északi partján haladt Gallia felé, a másik meg **Turchot** vezetésével északra vándorolt. Ő lett majd a turkok királya. A turkok alatt a középkorban a szkítákat, illetve a magyarokat értették. Turchot névvel találkozunk Hérodotosznál is, a szkíták eredetmondáját megörökítő *Historia* (Történelem)²⁵⁶ művében. Nála az addig ismeretlen és lakatlan (értsd: gazdátlan) területre, a Kárpát-medencébe letelepedett összkíták első királyának neve Thargitaosz volt. Neve alapján azonosítható letelepedésének helye: a Hargita vidéke. Ez a vidék lett a szkíták Őshazája.

Szkíták

Háromezer éves mondák szólnak a szkíták eredetéről. Mondák, minek homályos pontjai, tárlányai fölött valahogy átsiklott a kutató szem. Nem csoda hát, ha a szkíták eredte, kiléte, hovatarozása körül teljes a zűrzavar. Írja *Grandpierre K. Endre*: Aranykincsek hulltak a Hargitára című könyvében.

Hérodotosz, akit *Cicero* nyomán, a történelem atyjának hívunk, a latinul megmaradt *História* néven ismert nagy történelmi művében (Kr.e. 5. század) két szkíta eredetmonda változatot őrzött meg számunkra.

Íme a két változat *Télfy János*: A magyarok őstörténete²⁵⁷ című könyve alapján.

Az első mondaváltozatban, amit a szkíták meséltek el Hérodotosznak, egy Targitausz vagy Thargitaosz nevű király fiáról szól. Thargitaosz király szülei maga az Égisten (Jupiter vagy klasszikus írásmóddal *Iuppiter*) és feltehetően maga a Földanya, víztündér képében („Borysthén leánya”) volt. Thargitaosznak három fia volt: Lipoxais, Arpoxais és Koloxais.

Egy szép napon aranytárgyak – az istenek adománya - hullottak az égből: eke, iga (járom), fokos (harci csákány) és serleg vagy kupa (kehely, csupor, csésze). A legnagyobbik fiú (Lipoxais) szaladt elsőnek oda, hogy felemelje, magához vegye őket. De amikor az égből hullott színarany tárgyakhoz közelített, tűz lobbant fel belőlük, jelezve azt, hogy az istenek nem neki szánták. Majd a második fivér (Arpoxais) akarta az istenek ajándékát megszerezni, de ő is ugyanúgy járt, mint a bátyja. Ezután a legkisebbik Thargitaosz fiú ment az égi eredetű tárgyakat fölvenni, s láss csodát, az aranytárgyak nem izztak többé fel, és Koloxais magához tudta venni az égből hullott arany tárgyakat, jelezve a népnek, hogy az istenek neki szánták ajándékukat. Ő az istenek kiválasztottja. Őt fogatták el a szkíta nép uralkodójának.

Ez a történet azt jelezte Thargitaosz (Hargita) népének, hogy ő, a legkisebb királyfi, Koloxais (Kolos / Kál) az, aki az apai „házat”, birtokot, az istenek akaratából örökölheti az őshazában, az Anyagyonban. A másik két fiú népével tovaköltözött és ott külön-külön alapított magának és követőinek (népének) országot.

Koloxais, tehát, az a harmadik fiú, aki az atya országát örököli a Hargita ősi földjén. Mellékneve alapján – írja Hérodotosz – népét Skolotoknak hívták. A skolotok/szkoloszok neve közel áll a latin „siculum”-hoz, a székelyek középkori nevéhez. Így ezért nyilvánvaló, hogy Hérodotosz a szkoloszok (skolotok) alatt a ma is a Hargita földjén élő székelyeket érthette. Tehát, KÁL (magyar Kál – vö. ír Cael, Caelan *erős harcos, főnök*), a kelta Kai, vels Cai, illetve az Artúri legendakörből ismert Sir Kay. A magyar Kál annak a fiúnak a neve, aki az apai birtokot örököli, a család háztüzét hivatott volt őrizni, kicsi korától fogva, akkor is mikor a bátyai kilovagoltak apjukkal vadászni. Háborúban vonulás esetén, ő volt a hátvéd, aki a hont, a szülőföldet megvédte, népének őshazája nyugalma fölött őrködött. A X. század első felében élt Kál harka²⁵⁸, Bulcsú harka apja, aki a Kál nemzetség névadója volt (lásd még: Székelykál).

²⁵⁶ Hérodotosz: *Historien*, 4. könyv, 268 – 272. old., Stuttgart, 1971.

²⁵⁷ Télfy János: *A magyarok őstörténete*, 13-17. ill. 24-27. old.

²⁵⁸ Világháló: [hu.wikipedia.org/wiki > Kál harka](http://hu.wikipedia.org/wiki/K%C3%A1l_harka) (Györffy György *István király és műve* című könyve nyomán).

A szkíta eredetmondában nem véletlenül születtek meg ezek a nevek, nem véletlenül KÁL vagy KOLOS az, aki az istenek akaratából az ősi Hargita földjének a fejedelme lett, és uralkodott népe, a székelyek felett, őrizte a székelyek ősi földjét. (Lásd még: Kolozsvár).

Tehát, még egyszer: az ősök földjén, az öreg Hargita király birodalmát a harmadik, a legkisebbik fiú, Kál (Koloxais / Kolaxais) örökölte, míg a bátyai, Lipoxais és Arpoxais, az ősi hagyomány szerint, az istenek akaratára szerint, népükkel továbbköltöztek. Lényeges kérdés az, hogy ki volt a két nagyobbik fivér, kik voltak az általuk alapított, vezetett „népek”, és ezek hová költöztek, amikor elhagyták az őshazát. Ezen izgalmas kérdésekre – legalábbis részben – választ kapunk Hérodotosz által lejegyzett szkíta eredetmonda másik változatából, a szkíta világ peremére költözött görögöktől hallottak alapján leírt mondaváltozatban.

A második mondaváltozatban az ősapa maga Héraklész (Hercules) naphérosz. A görög hős neve egy olyan szkíta ős-hős nevét helyettesíti, akit a görögök Héraklészszel azonosítottak. Vagyis, ő maga a Naphős, a Napisten, az Égúr (Zeusz) fia. Akárcsak az első mondaváltozatban, ahol Hérodotosz Jupitert, vagy Jupiter fiát teszi meg a szkíták ősnemzőjének, itt is, a második mondaváltozatban, maga a Napisten (Héraklész) a szkíta ősatya. Ha még ehhez hozzátesszük, hogy Héraklész a Rodosz szigetén élő „görögök” Magar (Makar²⁵⁹) névvel illették, szépen kikerekedik a szkíták eredete. Josephus Flavius-nak *‘A zsidók története’*-ből tudjuk, hogy a szkíták Magógtól, Japhet fiától származtak, ezért hívták őket az ősi időkben magogoknak, azaz „magoroknak”.

Az ősnemzés képét végig kísérhetjük úgy a szkíták, mint a szkíta utódnépek (magyarok, kelták, etruszok) művészetében, freskóin, domborművein, kancsóin, halottas urnáin, nemesfémből készült dísz tárgyain stb. Az ősnemzés szkíta képe a két isteni erő egyesülését, az égi atyai fényerő ráhatását a földi, anyai „anyagra” ábrázolja. Ettől az égi (Nap) ráhatástól az Ősanya/Földanya áldott állapotba kerül, és megszüli gyermekeit, a „Föld fiait”. Ez az ősnemzés egyetlen és örökké ábrázolt motívuma az égi fényerő, a Nap, a Napisten, azaz a szellemi jellegű atyai erő (energia) ráhatása a földi, de mégis másvilági (mennyei) Ősanyára, és az anyagi jellegű Ősanya/Földanya megtermékenyítése. Ez mindkét mondaváltozatban nyomon követhető.

Atyai ágon Thargitaosz (Jupiter fia) és Héraklész (Zeusz fia) szerepeltetésével, kirajzolódik a szkíták „égi” beavatkozással történő megszületése. A két égi személy a fény, a Nap, az égi erő hatását jelenti a Földanyára. Az ősi szimbolikában az atyai őserő, az ősnemzőerő jelképe egy vegyes állatalak, egy fénylény, a Nap szimbóluma, a „griff”, a Sárkány, a magyar Turul. A keltáknál is a Sárkány idővel sólyommá „szelidül” (Matthew²⁶⁰). A magasan repülő sólyom az Isten képe, jelképe. Ő az égi világ urának megjelenési formája.

Mindkét mondaváltozatban megjelenik az Ősanya képe, egy vízi-(BOR)-tündér, Borysthén leánya (vö. székely-magyar és kelta BOR víz, forrásvíz, pezsgő víz, ásványvíz), illetve „egy félig kígyó és félik nő” képében. Őt megtekinthetjük a magyarvistai templom külső falának egyik domborművén is: a szimbólumok világában a kígyó és a Földanya jelképe. A Földanya a földi, emberi világ úrnője, akit a szarvasagancsokkal ábrázolt szarvasűnő képe olyan nagyszerűen megelevenít. Ez az ábrázolás részévé vált úgy a szkíta, mint a szkíta utódnépek (magyarok, kelták, etruszok) művészetének.

A Földanya és a Turul (griff/sárkány) szerelmes egybekelése, a két másvilági, azaz mennyei erő egybeolvadása jelzi azt a pillanatot mikor a szkíták – isteni sugallatra, égi beavatkozással – megfogantatnak, és megszületnek, mint a Földanya fiai. Ez az ősnemzés képe: a griff és a gyöngéden, szerelemesen hátratekintő szarvasagancsos szarvasűnő szeretkezése²⁶¹. A Turul (sólyom, sas/griff/sárkány) a felső, mennyei fényerő, az ősnemzőerő, melynek ráhatása áldott állapotba hozza a Szarvasűnő/Fehérlő-Ősanyát. A Napistentől megtermékenyített Földanya megszüli gyermekeit, a „Föld(anya) fiait” – vagyis a „Föld fiait”. A német *Pia Steinbauer* a „Die Magyaren und das ungarische Reich” című írásában (1995) állítja a magyarokról, hogy: ***A nevük, Magyarok (a „Föld Fiai”), máig fennmaradt, mint a Hungarok megnevezése – „Sogar ihr Name, Magyaren (Söhne der Erde), hat sich bis heute als Bezeichnung für die Ungaren erhalten.”*** – a „magyar” népnév értelme tehát: a „Föld Fiai” (Söhne der Erde)²⁶².

²⁵⁹ Görög: makariosz – magyarul „áldott, boldog szerencsés, gazdag”.

²⁶⁰ Matthews, Caitlín és Matthews, John: Das große Handbuch der keltischen Weisheit, München, 1999.

²⁶¹ Nagyszentmiklósi kincs, 2. számú korszak képe (amit egyesek „állatküzdelmi” jelenetnek hisznek).

²⁶² Steinbauer, Pia: Die Magyaren und das ungarische Reich, Ingelheimer Zeitung (1995. április 28.).

A második mondaváltozat szerint ezeket a fiukat (Héraklész fiait) úgy hívják, hogy Agathyrszosz, Gélonosz és Skythesz. Az ősi haza fejedelmének kiválasztása megtörténik itt is, de itt az atya, Héraklész, visszacsapó (reflex-)íját kell kifeszítsék, illetve övét kell ügyesen feltegyék. A mondából ismeretes, hogy ezen a szíjún aranycsésze lógott, és ennek emlékére – írja Hérodotosz – a szkíták mindig is övükre egy csészét aggattak. A székelyek még ma is ezt teszik, illetve még nem régen ezt tették.

Ebben a monda változatban, a fiúk neve jelzi az általuk vezetett népek nevét: agathyrszek (későbbi etruszkok), gelonok (kelták) és szkíták (későbbi magyarok)²⁶³.

Thargitaosz harmadik fia Koloxaisz vagy Skythes, aki az istenek akaratából örökölte az atyai széket, és maradhatott népével az Anyaországban, nevéből származott népének a „szkíta” illetve „szkolot / szkolosz” (siculus – székely) neve.

Hérodotosz két szálon is beszámol a szkítákról. Az egyik, miszerint a szkíták az agathyrszek és a gelonok (kelták) testvérei. Másrészt az agathyrszek a szkíta neurok szomszédai. Maga Hérodotosz írta róluk: *A Neurok scytha szokásokkal élnek. Egy nemzedékkel Dariusz hadjárata (6. század vége) előtt kényszerültek kígyók miatt elhagyni az egész országot; mivel országuk sok kígyót hozott elő s még többen csaptak rájuk a fölöttök lévő pusztákból, úgy, hogy szorongattatva elhagyták földjeiket és a Budinokhoz költöztek.*²⁶⁴

A neurokról írja *Diker*, török történész, hogy nevükben az elgörögösített „on-o(g)uri” vagyis onogur (ejtsd: onour), a „tíz-nyílhegy” (tíz-törzs) népét kell érteni, a magyarok elődeit. A neurok fölött laktak az ugyancsak szkíta eredetű gelonok (gélek, gallok, kelták).

A Világ közepén

Hol volt, hol nem volt, az Üveghegyen túl, Hetedhétországon is túl, az Óperenciás-tengeren innen, valahol a Világközepén állott egy kacsalábon forgó kastély, a Nagykirály „palotája”. Neve Hérodotosz Históriajában Thargitaosz, az ófrancia krónikában Turchot. Thargitaosz neve megfelel a székelyek Szenthegyének nevével: Hargita, ahol a Világközepe. Ő volt az „első ezen a földön”, hová letelepítette népét. Volt neki három fia: Lipoxais, Arpoxais és Koloxais, azaz magyarul Zab, Árpa és Köles. Erre az összefüggésre mutatott rá először *Grandpierre K. Endre* az „Aranytárgyak hullottak a Hargitára” könyvében. Ezen felül, van egy székely-magyar népmese is, Kálmány Lajos: „Köles” című meséje²⁶⁵. Ennek párhuzamaival találkozzunk Arany László: „Fehérlófia”, illetve Benedek Elek: „Táltos kecske” (Magyar mese- és mondavilág) című meséjében. A mesében a három fiú neve Zab vitéz, Árpa vitéz és Köles vitéz. A sors fintora, hogy a zab, az árpa és a köles gabonafélék őshazája éppen az az Anatólia, ahonnan Trója eleste után vándoroltak ki népek a Kárpát-medence felé.

Koloxaisz (Kolos / Köles / Kál) vált az istenek akaratából a szkíták fejedelme / királya. Ő maradt az Anyaországban, a szülőanyja országában, ott, ahol megszületett, vagyis az Óshazában, a Világközepén, örökölve atyjától az uralkodó székét, a fejedelmi címet (koronát?). Azért mondták magukról a szkíták, hogy ők a világ legfiatalabb népe, mert őtöle, a legfiatalabb királyfitól származtak. Itt a Világközepén „születtek” meg, illetve alakultak néppé. Tehát, Koloxais-Kolos (Kál) lett a szkíták első királya-fejedelme-uralkodója. Koloxais-Kolos egyben Kál is volt, a legkisebb fiú, a háztűz őrzője, a „horka”.

Horka a „honfoglaló” magyaroknál is ismert, és használt méltóságnév volt. A *horka* vagy *harka*, Bíborbanszületett Konstantinnál *karkhas* (καρχας) az „államalapítás” előtt a magyar törzsszövetség harmadik legmagasabb méltósága volt a nagyfejedelem (kende) és a gyula után. Erről a bizánciak császára a 948. év táján nála járt magyar küldöttségtől értesült. A követség egyik vezetője Bulcsú horka volt, a másik az Árpád-házi Termeccsü (Tormás) herceg, a „gilasz” (gyula)²⁶⁶. A császár a „horka” méltóság bírói jellegét említi.

Bulcsúnak már apja, Kál is e tisztség képviselője volt. Róna-Tas András feltételezi, hogy Kurszán fejedelem a horka címet viselte korábban. A horka / horka méltóságnév kapcsolatban lehet a szkíták egyik istenének, *Harag*, a háborúság (harc) megszemélyesítőjének nevével. Az istenség neve különböző görög

²⁶³ Timaru-Kast Sándor: A magyar nép eredete és őshazája. ZMTE – Acta hungarica (znte.webnode.hu), XXXVI. Évfolyam 2. szám, Budapest – Zürich.

²⁶⁴ Tély János: Magyarok őstörténete, 39-40. old.

²⁶⁵ Kálmány Lajos: Köles (Ethn. 1912, Hagyományok I-II, Vác, 1914).

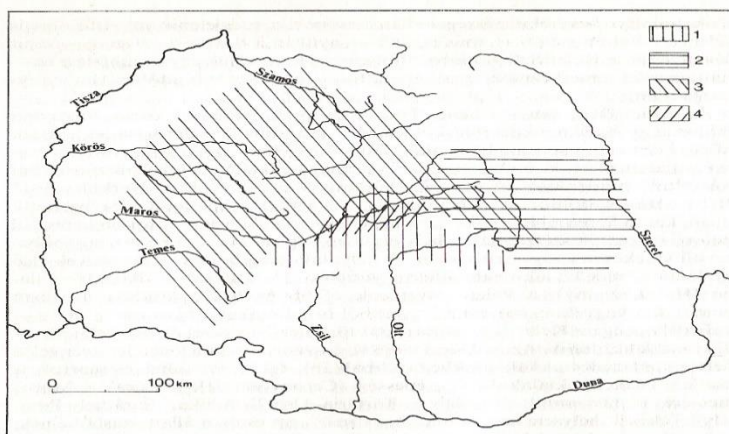
²⁶⁶ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Gyula (méltóság).

nyelvű forrásokban *Targitaosz* (Ταργίταος), *Targitész* (Ταργίτης), *Targitiosz* (Ταργίτιος), *Tergazisz* (Τεργαζις) alakban szerepel. Idegen szavakban a görög, nem lévén ilyen hangja, a *h* hangzót írásban *théta* (θ), *kappa* (κ), *tau* (τ), *khi* (χ) jellel helyettesíti, élőbeszédben pedig az ezeknek megfelelő hanggal ejti, vagy erős hehezettel pótolja. A görögösített szkíta szavak végére illesztett *-osz* (-ος), *-ész* (-ης) stb. toldalék, a görög nyelvben a névszó kötelező jelölése.

Thargitaosz nevében a Hargita nevet lehet gyanítani, annak a Hargita hegynek nevet, amely hegy a Székelyföld kellős közepén áll, a Világközepén, és amely a székelyek „szenthegye”. Ide a Szenthegyre estek az égből az istenek ajándékai, az a négy aranytárgy: eke, iga (járom), kétélű harci fejsze (csatabárd vagy fokos)²⁶⁷ és serleg vagy kehely (kupa, csésze vagy csupor). Az istenek ajándéka, az égi arany ereklyék a szkíta királyok legjobban őrzött kincse volt, és nagy becsben tartottak. *Évenként nagy ünnepségek keretében, áldozatokkal látogatják ezeket meg, hogy részükön maradjanak* – olvashatjuk Hérodotosznál. (Télfy)²⁶⁸

22

ERDÉLY AZ ÓSKORBAN ÉS AZ ÓKORBAN

3. térkép. Kései neolitikum és rézkor

1 = Petrești-kultúra; 2 = Cucuteni—Érőd-kultúra; 3 = Tiszapolgár-, Bodrogkeresztúr-kultúra; 4 = Cernavoda III.-kultúra

A Világközepén²⁶⁹ →

Minden nép számára az a hely, ahol megszületik vagy ősei megszületnek, főleg, ha ez, mint a szkíták esetében, isteni akaratból, isteni beavatkozással történik, az a hely a Világközepe. A székelyek számára a *Világközepe* a Hargita, a Szenthegy. A „szenthegy” eszméje az irániaknál is jelen van: Hara. A Hara-hegység a világ közepén áll. „Hercules” nevének eredeti alakja Hari-cul-es volt, azaz a „Hari faj vezetője („cul” = gyulája)”.²⁷⁰

Erre a vidékre, Evilath / Havilah határába, költözött Nimród népével a Torony összeomlása után, és itt szülte meg felesége, Enéh, két fiát, Hunort és Magort. Itt, ezen a vidéken, a Van-tó partján és a Nimrud-hegy (Nimrut Dagh) aljában laktak a szkíta *neurok*. Északra, a Kaukázus mögé való távozásukkor, magukkal ragadják az itteni lakosok (médek) egy részét, az asszíro-médek, akiket sazuromaták- /szarmatáknak fogunk megismerni.

Van török történész (Diker)²⁷¹, aki a szkíta *neurok* őshazáját Kis-Ázsiába helyezi, és Urartu, illetve a hurrik vidékén élő *nairi* ősi néppel azonosítja őket.

Amikor átkelnek a Kaukázuson és megjelennek a Fekete-tenger feletti pusztákon, nevet váltanak. Inentől *neuri* néven ismeri őket a történelem. Neuri nevüket Hérodotosz elírásának tekinti, valódi nevük pedig *onogur*. Mivel törökül a g-hang magánhangzó után elnémul, nevük kiejtve „onour”. Ezt érthette a görög történész „neur”-nak. Törökül az onogur népnév értelme: „Tíz-Nyíl” illetve átvitt értelemben „Tíz-Törzs”. Ők a magyarok ősei, véli a török történész. Őshazájuk Kis-Ázsia volt, a Nimród-hegy aljában, a

²⁶⁷ Ancient History Encyclopedia (ancient.eu): A trójaiakat kiegészítő kis-ázsiai népek (szkíták), amazonok egyik jellegzetes fegyvere volt a fokos > Achilles és Penthesileia lukániai vörösalakos harangedény, Kr.e. 5. század.

²⁶⁸ Télfy János: A magyarok őstörténete, 13-17 old.

²⁶⁹ Makkai L. / Mócsy A.: Erdély története, I. kötet, 17. old.

²⁷⁰ Grandpierre K. Endre: Attila és a hunok, 62. old. (> Metcalfe, C.T.: The Rajput Tribes, 1982, I. 38.).

²⁷¹ Diker, Selahi: And the whole Earth was of One Language, 1996/1999 (Wikipédia).

Van-tó partján, de a „kígyók” (ótörök ylan) túlságos elszaporodása miatt (Hérodotosz) átköltöztek a Kaukázuson túlra, talán éppen Hunor és Magor vezetésével a Csodaszarvast követve, a Meotiszba. Az ótörök ylan (kígyó) szóval kapcsolatban, írja Diker, hogy ez alatt az alánokat kell érteni. Az alánok (szarmaták) a Kígyó (Sárkány) képét tűzték lobogó gyanánt kopjájukra. Hérodotosz a szkíta eredetmondában említi, hogy Targitaosz harmadik fiának a mellékneve skolot volt, ami miatt népét, a szkítákat, szkilotoknak hívták. Az ógörög nyelvben *skolt* nyílhegyet jelent. Tíz „sklot” törzs az *onogur*. A magyar honfoglalásban is a tíz törzs „vérszerződésével” megpecsételt szövetséggel állunk szemben: hét szkíta és három alán-szarmata törzsével.

← Szkíta harcos íjjal és fokossal (Tiszadob).

Kézai Simon krónikájában kihangsúlyozza, hogy a Perzsiában maradt, és az ő idejében még ott élő testvérek utódai (irániak), ugyan olyan alkatúak és bőrszínűek voltak, mint az onnan Magyarországra költöző hunok és magyarok. Ezt nyilván, azért hangsúlyozza ki, hogy az ottmaradt rokonok nem sötétbőrűek voltak, mint a perszák, hanem fehérbőrűek, mint a hunok és a magyarok. Csak nyelvük különbözött valamelyest(!), ahogyan már feljebb kiderült, a szarmatáké a szkíták nyelvéhez.

Majd Kézai, visszatérve Ménróthoz, így folytatja: „Ez az óriás, a nyelvzavar kezdete után Havilah földjére költözött, melyet ekkor Perszisz²⁷² (Perzsia) vidékének neveztek, és ott két fiút nemzett a feleségével Enethel, nevezetesen Hunort és Magort, akiktől a hunok és a hungarusok erednek. De mert Ménrótnak, az óriásnak – a hagyomány szerint – Enethen kívül több felesége is volt, akikkel Hunoron és Magoron kívül több más fiút és lányt nemzett, ezek fiaik és azok utódai lakják Persziszt; termetükre és bőruk színére hasonlóak a hunokhoz, csupán beszédükben különböznek valamelyest, mint a szászok és a türingiak. De mert Hunor és Magor előszülöttei voltak Ménrótnak, apjuktól különváltan éltek sátraikban.”⁽²⁷³⁾

²⁷² Isidorus (Sevillai Izidor): *Chronica majora*.

²⁷³ Kézai Simon: *A magyarok cselekedetei*, 91. old., Budapest, 1999, Milleniumi Magyar Történelem.

← Eviláth: „Édentől keletre”.

„Történt pedig, hogy egy nap vadászni igyekeztek Meótság ingóványaiba, amikor is a pusztában egy gímszarvas jelenet meg előttük; ők üldözőbe vették, az meg menekült előlük. Ott azután végérvényesen eltűnt a szemük elől, s noha sokáig keresték, képtelenek voltak bármiképp rátalálni. Végül, miután bebarangolták az említett ingóványokat, úgy találták, hogy azok alkalmasak barmok táplálásra. Ezt követően visszatértek az apjukhoz s beleegyezését elnyerve, minden ingóságokkal együtt a Meótság ingóványai közé költöztek, hogy ott telepedjenek el.” (Kézai²⁷⁴)

Majd rátalálnak az alánok fejedelmének, Dulának két lányára, és „egyiküket Hunor, a másikat Magor vette feleségül. Az összes hun ezektől a nőktől veszi eredetét.”(uo.) És, a szabírok meg az alánok szövetséget kötöttek, egyesültek, és ezen túl magukat magyaroknak (a Föld fiainak) nevezik!...

Végül pedig beköltöznek Szkítiába, az Etul (Etil)²⁷⁵ folyó vidékére. Innen indulnak majd a Kárpát-medencébe (vissza)költözni.

A **szauromaták-szarmatáknak** nevezett ókori, kelet-európai népesség elsődleges források szerint iráni, közelebről madai, avagy méd származású volt. Gyakran szarmatáknak címezik még – helytelenül – a masszageta, később alán szövetség népét, az ászikat is.

A szarmaták neve eredetére nézvést különféle magyarázatok adódnak. A régi magyar nyelvben a sár szó egyik jelentése: sárga. Bakay Kornél – sár savunkat alighanem a törökös sari, sarig (sárga, sárgásfehér stb.) kifejezéssel egyeztetni – ekként nyilatkozik a szarmata névről: „A sár szavunk azonban talán még mélyebb gyökerek jelzője, hiszen első, legkorábbi népnevünket sejtethjük a sár-mata névben.”⁽²⁷⁶⁾ Használatból félig-meddig kikopott sár szavunk egyébként kopár, kopasz, tar értelemmel bír, de fehér jelentésű is lehet²⁷⁷.

Forrásaink a szarmatákat szőke, világos bőrű embereknek írják le. A mata szó pedig a metanastae, materoi, madaroi, matari, matzari, meterea turba népet is jelölhet, akikről Klaudiusz Ptolemaiosz, Caius Plinius Secundus és Publius Ovidius Naso is beszél, s akikben többen – például a finn T. Pekkanen²⁷⁸ – a magyarokat vélik felfedezni.

²⁷⁴ Kézai Simon: A magyarok cselekedetei, 91-92. old., Budapest, 1999, Milleniumi Magyar Történelem.

²⁷⁵ Kézainál a Don régi magyar neve.

²⁷⁶ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/szkíta_szokások/ cite-note – Bakay K. (1997).

²⁷⁷ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/szkíta_szokások/ cite-note – Pais D. (1938).

²⁷⁸ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/szkíta_szokások/ cite-note – Pekannen, Tuomo (1973): On the Oldest Relationship between Hungarians and Sarmatians: from Spali to Asphali (Ural-Altische Jahrbücher, 45, 1-64).

Tuomo Pekkanen, Helsinki-i egyetemen működő finn történész 1973-ban angolul megjelentetett írásában azt taglalja, hogy a magyarság a szarmaták egyenes leszármazottja. Kutatásának célja volt megvizsgálni a Sztrabón által említett Urgoi (Ουργοι) szarmata törzs etnikai hovatartozását, akik az ókorban a Fekete-tenger feletti pusztákon éltek, az Al-Duna és a Dnyeper közötti vidéken.

Sztrabón (Kr.e. 63 körül – Kr.u. 23 után), ókori utazó, író, az ókor egyik leghíresebb művében, a *Geógraphika hüponómata* azaz Földrajzi feljegyzések, 17 könyvből álló monumentális munkájában megemlíti a Fekete-tenger feletti, a *Borysthenes* (Dnyeper) és *Ister* (Al-Duna) vidékén, először a géták pusztáját (az angol szövegben: Desert of the Gaete), amely a az Ister (Al-Duna) és a Tyrasz (Dnyeszter) között húzódik, majd Tyregatae (feltehetően a Dnyestermenti géták) országát és majd a szarmata jászok országát, meg azon népet akit Basileioi és Urgoinak hívnak, akik általában mind nomádok, de egyesek a földet is művelik. A Borysthenes (Dnyeper) és a Tanais (Don) között élnek a *roxolanok*. A jászok történelmi szerepe megnő, miután a Kárpát-medencébe költözik. Őket *Iazyges* (Jazigok) néven ismerjük. A magyar *jász* népnév kapcsolatban állhat az ókori nép nevével.

Plinius (Gaius Plinius Secundus, i.sz. 23/24 – 79), római krónikás, *Naturalis Historia* írásában, arról számol be, hogy Fekete-tenger felett, a Tanais (Don) vidékét a szarmata Spali, Spalae, Palaei, Pali nevű törzs lakta. Ők Diodorus szerint a szkíta Palus király, Scythes fia népe, a királyi szkíták keleti ága. Tadeusz Sulimirski (1898 – 1983), lengyel történész, aki 1939-ben Angliába menekült, és a londoni egyetem régészeti intézetében dolgozott, vallja, hogy az említett Spali/Pali törzs tulajdonképpen maga a roxolánok népe²⁷⁹.

A **Spali** név, amellyel a gót hagyomány (Jordanes) a roxolánkat nevezi meg, ismét megjelenik Bíborbanszületett, VII. Konstantinosz bizánci császár *De Adminstrando Imperio* (A birodalom kormányzásáról, 948 – 952 között írta) könyvében. Itt, a magyarokról szólva megemlíti az Asphaloi népvét: Asphaloi (Ασφαλοι) volt a régi neve annak a népnek, akiket ő turkoknak (Τουρκοι) nevez, de más bizánci források Urgoi (Ουργοι) névvel írják le.

A roxolánok és a proto-magyarok nagyon korai kapcsolatára kell hogy gondoljunk a Spali/Asphali szavak hallatán is.

A roxolán-magyar kapcsolatot vélhetjük felfedezni a magyar „Aladár” (kapitány) méltóság- (?), illetve személynévben is (lásd: oszét *aldar* vezér). Aladár volt Attila nagyobbik fiának a neve, aki a Nagykirály halála után átvette a hatalmat, és aki ellen fellázadtak fiatalabb fivérei (Krimhilde csatája).

A szarmata-magyar kapcsolat még i.sz. 1. század előtti időkből származhat, írja Pekannen, és ezt bizonyítja a Materi / Mattzari nép említése (Klaudiosz Ptolemaiosz, Kr.u. 85/90 – 168, *Geográfia* 150 körül írta). Lakhelyüket, az Egyiptomban élő görög író, a Volga mögé helyezi, de amely nép az Iazygesekkel (jászokkal) együtt megjelenik az Al-Dunánál, és majd Magyarországon is. A fentemlített népnév nem választható el a bizánci forrásokban szereplő Μαζαροι (Const. Prorph. De adm. Imp. 37, 1 ff.) népnévtől. Ennek értelmében, az említett Μαζαροι népvét a **Magyar** népnév első írásos megemlítésének kell tekinteni.

Az ókori források aprólékos tanulmányozása arra a következtetésre vezetett, hogy a Spali és Ουργοι (Ugroi) kifejezések a királyi szkíták két különböző megnevezése. Másrészt pedig, a „Bíborbanszületett” bizánci császár az Ασφαλοι (Asphaloi) névvel az Ουργοι (Ugroi) népnek egy másik megnevezését hagyta ránk.

A Spali – Asphaloi (Ασφαλοι) azonosságát alátámasztja neves kutatók, mind Gregoire, Veknadsky, Haussig és Szemerényi munkássága, és ebből kifolyólag bizonyítottnak vélhetjük az Ουργοι (Urgoi) – Ουγγροι (Ugroi) népvét azonos voltát is.

A szarmaták óírani nyelvében a *-gr- megjelenik, mint -gr- vagy -rg-, és emiatt előfordulhatott, hogy az eredeti Urgoi (Ουργοι) valamikor Ugroi (Ουγγροι) alakra váltott.²⁸⁰

A szár-mata kifejezés Bakay szerint *fehér magyar* jelentéssel bír. A fehér szín a keleti eszmevilágban jelenthet égtájt is (kelet), jelenthet bőr- vagy hajszint (szőke), de jelenthet még előkelőséget, nemességet is, szemben a köznépet jelentő feketével (pl. *fekete magyarok*). Harmatta János ellenben a mata = magyar azonosítást elutasítja. Harmattának itt nincs igaza, mert a fent említett népvét: *Mattzari* (Ptolemaiosz)

²⁷⁹ Sulimirski, T.: The Sarmatians (Ancient People and Places, Vol. 73), London, 1970.

²⁸⁰ Pekannen, Tuomo: On the Oldest Relationship between Hungarians and Sarmatians: from Spali to Asphali.

(izvornik.fandom.com/wiki).

vagy Μαζαροι (Konstantinos Porphyrogenetosz²⁸¹) éppen a magyarságot jelölték. A korabeli arab utazók feljegyzéseiben szereplő *mazar/madzar/madzsar* népnév is a magyarságot jelölte.

A szármataék – görögösen sauromatai (σαυροματαί), szürmatai (συρματαί) stb. – nevének eredetére mindazonáltal kézenfekvőbb magyarázatot is találhatunk. A szüromadai, szuromadai nép jó eséllyel Média ama tartományának nevét – Szüromedia (Συρομεδία) – örökölte, ahonnan származik. Az egykori Szüromedia nagyjából a mai iráni Kermánsáh és Kurdisztán tartomány területével azonos. Egy ideig az asszírok birtokolták, innen a neve. Az említett kurdisztáni vidék a Van-tó – Urmia-tó körzetében terül el, ahová szkíták is letelepedtek.

Hetedhétország

A *Hetedhétország* egy visszatérő motívuma a magyar tündér- és népmesékben.

Hetedhétország neve egybecseng a Hettita ország (birodalom) nevével. A zsidó Biblia, pontosabban Mózes első könyve vagy a Teremtés könyve, másik nevén a Genézis, felsorolja Noé fiainak nevét (Sém, Khám és Jáfet). Majd, a 10. fejezetben fiainak nevét is, és leszögezi, hogy Japhetnek hét fia volt. HÉT: Gómer, Magóg, Madai, Javán, Tubál, Mesek és Tirász. Jáfet abban a Kelet-Anatóliában uralkodott, ahol majd a hettiták országa (a „Hetek” országa?) is kialakul. A középkori írók őt tekintették az európai népek atyjának. Magógtól származtatják a szkítákat (magyarokat) és részben a keltákat (íreket) is.

„A magyarok tehát, miként a Szentírás és a szent atyák mondják, Magógtól, Jáfet fiától származtak, akik a vízözön utáni ötvennyolcadik évben – ahogyan azt Szent Sigilbertus antióchiai püspök mondja a keleti népek krónikájában – bevonult Hevilath földjére, és feleségével, Enével nemzette Hunort és Magort, akikről a magyarokat és a hunokat elnevezték. (Képes krónika)²⁸²

A középkori ír „Honfoglalások könyvében” (Lebor Gabála Érenn) szerint az ír nemzet Szkítia urától, Magógtól származnak, pontosabban Magóg egyik fiától. Magógnak fiai még Szkítiában éltek, majd a brit szigetekre költöztek a honszerző (honalapító) Partholón, Nemed (Nimeth) és leszármazottai, Fir Bolg és Tuatha Dé Danann vezéreinek, vezetésével. Ők mind Magógtól, Szkítia urától eredtek.²⁸³

Napkultusz

A „Hetedhétország” fogalmat valószínűleg a hettiták országára vonatkozhatták. A hettiták neve már a zsidó Bibliában is szerepel (*bny-ht*), azaz a Heth (Hét?)²⁸⁴ fiai.

Itt a hettiták földjének keleti határán áll a Nimród-hegy (Nemrut-Dagh). Ide, a Nimród-hegy és a Van-tó közötti területen szkíták telepedtek meg (lásd feljebb). Ez az a vidék, ahol Nimród is letelepedett népével a babiloni „nyelvezavar” után, ahol felesége Eneth megszülte fiait, Hunort és Magort, és ezek testvéreit. A zsidó Biblia szerint a hettitáknak és Nimródnak (Kézai), azaz Nimród népének, azonos őse volt: Cham.

A hettiták Istenanyját Istanunak hívták, a hatti Estan párja. Egyes szerzők szerint Estan istennő volt, és később Arinna (Aranyanya) napistennővel azonosult. Ezt az „Estan”/„Istanu” nevet örököltük meg mi is: „Isten” névalakban.²⁸⁵

Arinna egy fontos kultuszhely neve is volt, a hettita Napkultusz istennőjének városa. A kultuszhely a főváros, Hattusa, közelében állott. Arinna nevének vizsgálata a hattik nyelvéhez vezet vissza (amiből a hettita nyelv is kialakult), és feltehetően a Napanya nevét viseli.²⁸⁶

Érdekes a hettiták Napkultusza. Talán énekekkel üdvözölték a Napfelkeltét.

²⁸¹ Bíborbanszületett Konstantinosz.

²⁸² Millenniumi Magyar Történelem: Képes krónika, 10-11. old.

²⁸³ Világháló: en.wikipedia.org/wiki/Lebor_Gabála_Érenn.

²⁸⁴ Arcanum: Keresztény bibliai lexikon /Kánaán.

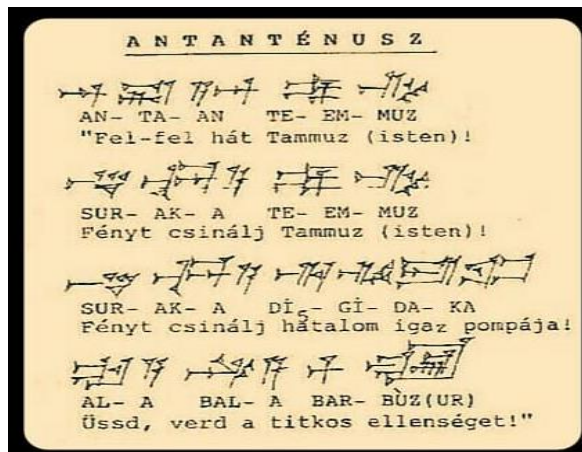
²⁸⁵ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Isztanu.

²⁸⁶ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Arinna.

Édesanyám megtanított még kisóvódás koromban egy régi verseckére, amit – ahogy mon-
dotta – ő és játszótársai gyerekjátékok elején, mint „kiszámolós” versikét mondtak el, még a tün-
derek nyelvén. Íme szó szerint, ahogyan kisgyermekkoromba őtőle tanultam:

Antan ténusz, szorraka ténusz, szorraka, tiki-taka, ala-bala, bim-bam-busz.

„Süss fel Nap, fényes Nap, felragyogjál, báránkáim kertek alatt megfagynak.”

A fenti sorok helyes(ebb)en: *Anta Temuz / Tammuz (Napisten), szur-raga Tammuz, szur-raga digi-daka ala-bala Barbúz.*⁽²⁸⁷⁾ Magyarra fordítva: „Kelj föl Dunguz (Napisten), szülj reggelt Dunguz, szülj reggelt, áradj, terjedj, vágjad, üzzed Barbúzt (Sötétség istenét)!”

Pass László szerint egy Nap-köszöntő zsoltár ez, ami gyerek versekben maradt meg. Marton Veronika sumerológus szerint az Antanténusz eredetileg sumér szövege egyeztethető a „Süss fel Nap!” mondókával (énekekkel)²⁸⁸.

Már, ha csak ezt a kis „gyerekes” (játékos) örökséget vesszük figyelembe, akkor is érdemes lenne elgondolkozni azon, hogy hogyan lehetséges ezt a kapcsolatot, ezt az „örökséget” okosan megmagyarázni.

← Szkíta (magyar) Földanya (tündér) képe a
gyerőmonostori református templom külső falán, Kalotaszeg.

²⁸⁷ Világháló: Magyarok vagyunk.com/Antantenusz-mondóka. Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Antanténusz

²⁸⁸ Világháló: hu.wikipedia.org/wiki/Antanténusz > Pass László: Nimród népe (1941); Marton Veronika: „Az Antanténusz...” című mondóka megfejtési kísérlete rovás- és ékjelek segítségével. (olvasható a Világhálón).

ELŐADÁSOK

1. Az egyetemes és a korai magyar történelem összefüggései

